

We know
books

CRISTINA BARON

**CONNYSI
STELELE
DE PE UN ALT
CER**

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

CUPRINS

CAPITOLUL I · 7

CAPITOLUL II · 39

CAPITOLUL III · 87

CAPITOLUL IV · 127

CAPITOLUL V · 153

CAPITOLUL VI · 195

CAPITOLUL VII · 221

CAPITOLUL I

Anglia, mai 1983

Acum este noapte, liniște și totul în pace, numai două suflete freamătă, undeva în această lume, în aceeași lume ce ne înconjoară pe fiecare în parte la fel, și ni se dezvăluie în totalitate, fără niciun secret.

Într-un loc aflat suficient de departe încât să scapi de poluarea luminilor din orașe, dar totodată, suficient de aproape încât să ajungi ușor înapoi la el, undeva unde pădurea respectă noaptea, dându-i voie să fie exact așa cum este, ca o regină printre noi.

În copacul de lângă, o bufniță albă s-a desprins de pe una dintre ramurile de sus și a făcut-o să vibreze ușor. Din trunchiul lui încolțeau noi frunze de iederă ce până la sfârșitul verii vor dispărea într-o încălceală în coroană, ca și drumul unei vieți bine trăite.

Dar să revenim la ei, căci, așa cum spuneam, undeva în inima unei păduri, la ceas de seară, doi copii stau în camera lor situată la ultimul nivel al casei, acea încăpere magică unde tavanul este înclinat și este ușor să-ți imaginezi că din acel loc încep toate poveștile. Pare că așteaptă un lucru,

la marginea unui geam, privind cerul, așa cum fac mai mereu, făcând un joc obișnuit de imaginație, unul atât de simplu, de copilăresc și de firesc, dar trăgând, astfel, fără să știe și fără să vrea de aștele unui Univers ascultător. Poate mult prea ascultător ar spune unii, în timp ce alții nu i-ar crede nicicum, căci, așa sunt unii oameni...

— Licărire, sclipire, lumină! a țipat dintr-odată băiatul, rostind toate cuvintele ca și când nicio literă nu a vrut să se despartă una de cealaltă, iar aerul i-a rămas pe loc, în plămâni.

— Cum? Ce spui? Ce tot spui acolo?

Fruntea lui Conny i se încrețește numaidecât, pentru că deși nu a înțeles mai nimic, știa sigur că fratele ei a bălmăjit încă o prostie de-a lui.

— Unu, doi, trei... băiețelul șoptește ceva mai mult în gândul lui, după care strigă cât îl țin plămâni de tare: zece! Iar vocea i s-a eliberat de pe buze multiplicându-se în toate direcțiile, asta până când se înțeapă în ace de brad și-n creste ascuțite, sfârșindu-se, scurgându-se blajin spre pământ, cu sete mare de acesta.

Da, Nigel număra cu atenție stelele cerului, bifându-le cu degetul arătător de la mâna dreaptă pe fiecare în parte, atent, pentru a nu-i scăpa vreuna, dar în același timp scăpându-i aproape toate.

— Ah, asta tot făceai?

Se prinde și sora lui într-un final...

— Prezența din fiecare seară! i-a răspuns acesta entuziasmat într-o voce jucăușă ce iar fuge și se pitește printre copaci, pe unde dorește.

Însă ea nu îl mai asculta acum. Un lucru destul de obișnuit am putea spune...

— Ceva este straniu în seara asta, nu am mai văzut constelațiile astea până acum... Nu crezi?

Fata vorbește rar, ca și când așa ar trebui să o facă, însă, fără să știe exact și de ce o face tocmai în acest fel. Dar băiatul nu îi răspunde și își continuă numărătoarea, de data aceasta, într-o voce foarte, foarte joasă:

— Douăzeci și patru, douăzeci și cinci...

— Stau și mă gândesc mereu, adică, oare cum se vede cerul de la polul Nord? Și unde se termină totul? Există un sfârșit la toate astea?

Se întreabă fata și oftează adânc, așa fără să-și dea seama exact de ce a făcut-o, de pare că a tras tot cerul înăuntrul ei. Aceasta stă într-o poziție lejeră, poate mult prea lejeră pentru oricine, cu mâna stângă proptită în obraz și cu cotul de la aceeași mână sprijinită de pervazul geamului, părând că se scurge cu totul pe o parte. Și, chiar o făcea, dar cu ochii lipiți de cer, două stele rătăcite privind în sus, spre bolta cerească, uitându-se atentă la cele despre care se spune că ne-ar ști destinul, de parcă încerca să și-l citească pe al ei. Însă licuricii nopții sunt mult prea jucăuși și nu stau locului să îi privești cu atenție. Poate numai dacă ai putea intra în jocul lor...

— Treizeci!

Țipă Nigel dintr-o dată de își face sora să tresară, nu să o și sperie, îi trebuia mai mult de atât pentru asta.

Fata îi aruncă o privire de indignare, una mândră, și consideră că nu merită o reacție în plus din partea ei, cel puțin nu pentru moment.

Dar nu este nimic, căci nici pentru fratele ei mai mic nu contează ce face ea, acesta își continuă numărătoarea ignorând-o. Sau doar dacă l-ar fi lăsat să o facă...

— Aham! Cap pătrat ce ești...! nu se poate abține ea până la capăt. Dar ce zici de stelele alea? L-a întrebat fata, în timp ce arată cu degetul arătător de la mâna dreaptă într-un anume loc, un loc la care aceasta privea cu mare interes.

Și-ntr-adevăr, Conny era absorbită de frumusețea cerului din această seară, ochii călătorindu-i în marea de aștri care se revărsau cât puteai cuprinde cu privirea. Însă, ea, concentrându-se într-o grupare de stele, o constelație ce întruchipa, la o fixare mai atentă, profilul unei zeițe. Cu linii fine, imaginate în creion alb, unul care scapără des, fiindcă a furat strălucirea stelelor din jur și le-a trasat întocmai pentru a dezvălui trăsăturile delicate ale unei prințese, una din povești, însă una adevărată. Asta pentru că adevărul a ales să se ascundă în ochii fetei în această seară, după cum bine veți afla.

— Vorbești despre dragonul intergalactic care ne va mânca? i-a răspuns Nigel euforic, deși părea din nou că nu o mai ascultă. Iar de data aceasta, băiatul reușește să o ia prin surprindere chiar și pe sora lui mai mare, o prinde pe picior greșit făcând-o să tresară ușor, deși mirată nu este niciodată de prostiile ce putea să le scoată de cele mai multe ori fratele ei pe gură, cu ele era extrem de familiară, și, de cele mai multe ori, și-ar fi dori să nu fie chiar așa... Să fie oare adevărat? Bună întrebare, însă una fără un răspuns cert.

În schimb, un lucru este extrem de clar pentru toată lumea, dar mai ales pentru cei doi: se întâmplă o scenă clasică dintre o soră mai mare, cu foarte puțină răbdare, și un frate mai mic ce nu era atent la mai nimic din ce ea spunea. Blițurile cerului vibrând pe ritmuri diferite în

imaginația celor doi frați, neavând cum să o facă în niciun alt fel.

Conny își înclină capul să vadă mai bine, își apropie sprâncenele într-o încruntare fermă și aproape că se răstește zicând:

— Ce închipuire! Uită-te atent. Ești de groază! Hîh...

Dar cu cuvintele te poți juca în fel și chip, cum îi vine fiecăruia, însă lui Nigel îi iese:

— Grozav? Ce e rău în a fi grozav? Ce este drept n-am mai întâlnit de mult pe cineva fantastic de grozav!

Mintea băiatului asociază imediat cuvântul *grozav* cu o persoană dragă, iar trupul îi este inundat cu o iubire perfectă, când brusc gândul îi zboară undeva în trecut, nu foarte îndepărtat, și-l ține acolo strâns, între două brațe, într-un loc cald, cu un sentiment care te duce acasă prin toate simțurile pământești și prin restul simțirilor ce nu par de pe această planetă, unde, căutând mai atent dă de ochii mamei, și zâmbind, șoptește: *Mama era grozavă, este grozavă!*

Mary apărându-i în minte la fel ca-n multe alte vise pe care le avea cu ea, mereu zâmbitoare, făcea ca acea clipă să fie cu soare plin, probabil o zi de primăvară târzie, într-o după-amiază la fel de târzie, undeva în grădina aflată în spatele casei lor. Nu putea să vadă chiar bine, căci razele de lumină se jucau printre genele lui dese și îi deranjau ochii, dar nîcînd sufletul, căci ce a trăit cândva a rămas întipărit în el, și asta pentru toată viața lui de-acum înainte... *Da, așa trebuie să fie, este fix cum îi plăcea ei!* și-a spus el în tăcerea gândului, iar zâmbetul i-a apărut din nou fără întârziere pe chip.

— Pământul către Nigel! Visezi cu ochii deschiși? Știi că te-am trimis în Cosmos, dar se poate să fii puțin prezent cu mine, aici, pe Pământ?

Îl face atent fata trăgându-i și un cot sănătos între coaste.

Dar dacă ar ști Conny că nu este așa cum crede ea, și că el de fapt este mult mai aproape, acolo unde chiar amândoi au împărțit izvorul nașterii. Căci numai frații pot fi martori comuni în instanța sufletului mamei, formând o legătură neînțeleasă de toți ceilalți.

— Au...! Gata, gata, Conny! Sigur. Spuneai de stele...

Nigel se răsuțește într-o parte, încercând să scape de furia fetei, era destul de bun la asta, avea mult antrenament în sensul acesta. Ca să nu mai spunem că-n același timp vrea să-și ascundă un zâmbet ce ține neapărat să stea la locul lui, acesta fiind amuzat de aerul ei scandalizat, pe care îl avea mai tot timpul.

— Lasă, Nigel, lasă... Rânjești ca un prostovan la orice! Un semn de iritare i se citește pe tot corpul fetei.

— Hai, nu te supăra pe mine! Ce este lumea asta fără umor?

— Te crezi haios, hă? Am auzit că se dau probe în regiune, mai exact pentru titlul de bufon.

Conny îi aruncă o privire piezișă, dar în același timp alunecându-i un zâmbet ștrengăresc pe la colțurile gurii, mândră fiind de cele spuse, și într-un final îl înghionțește pe fratele ei bine de tot, cu ambele mâini.

— Foarte amuzant, Conny. Cine este cel rău acum? De ce mă faci bufon?

— Parcă glumeam, Nigel. Ce s-a întâmplat? Ne-am oprit? Nu ai spus stop joc, s-a răstit ea la el, ca și când era evident că are dreptate.

Dar odată ce Nigel a realizat că de data aceasta nu este luat în derâdere de sora lui mai mare, starea băiatului se schimbă rapid, din tristețe, în entuziasm. Acum este rândul lui să se agite și îi răspunde pe măsură, sărind practic în sufletul surorii lui cu tot corpul, și, bineînțeles că lucrul acesta o necăjea extrem de tare pe Conny, mereu a făcut-o.

— Așa, deci!? Atunci pregătește-te să te fac praf... Dragonul meu stelar îți ordon să scuipi flăcări! a continuat băiatul.

— Mă dau bătută cu tine. Cap tare ce ești! Dă-te de aici! Fugi!

Conny îl împinge, asta după ce deja își luase figura de soră nemulțumită.

— Acum, ce? De ce faci asta? Acum ce am mai făcut?

Băiatul se arată extrem de confuz, după părerea lui, Conny era destul de ciudată, pe lângă faptul că este și fată.

— Știi ce este?!

Conny își mută ochii de la el și privește din nou către cerul nesfârșit.

— Nu, nu știu. Ce? i-a răspuns acesta, extrem de bosumflat de data asta.

— Cred că de fapt nu poți vedea decât ceea ce ți se proiectează din suflet, din el rapid ieșind în afară, cu o viteză nemaivăzută. Una colosală! Spune ea optimistă, dar în același timp apărându-i tristețea pe chip, de parcă acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna. Pare un amestec de sentimente rar, dar nu și pentru Conny, ea fiind ca o tornadă, în timpul căreia vântul adună tot ce găsește în drum, bun și mai puțin bun, le amestecă și apoi le azvârle cu brutalitate. Puse la pământ, par toate aceleași, dar în bucăți: ca un puzzle neînceput, ce îi chinuie teribil pe cei

ce vor să îl facă, o clipă contând cât un dezastru creat, un moment mai târziu totul fiind în haos. Dar trebuie să-ți dai timp, și totodată trebuie să-și dea timp pentru a așeza toate piesele la loc, însă și răbdare, pentru că răbdarea și timpul se tot plimbă de mână pe străzile nesfârșite ale vieții dintotdeauna.

Totuși, Conny rămâne o poezie în versuri izvorâte din minți diverse. O diferență mult prea mare între haos și lumină. Asta trebuie să îi fie explicația. Fiecare încercare a vieții o face astfel, nu că și le-ar dori, sau cel puțin așa spune ea. Dar până la urmă e cineva oare care să-și dorească propriul rău? Sigur că nu, dar asta nu înseamnă că nu este responsabil de el. Este curios? Poate fi, dar adevărat, cu siguranță!

În haos și-n pace, sufletul îi răsună prin încăperi pustii, aranjate mult prea sărăcăcios, și asta chiar de ea. Aceasta pare a fi Conny, cea de acum.

Deși, nu de mult puteai crede cu ușurință că toate tainele Universului îi jucau în palme. Poate doar a uitat pentru acum. Cu siguranță amintirea îi este vie, dar foarte bine ascunsă în sufletul ei, cu care refuză să mai țină conversații, alegând starea unei tristeți înghețate undeva în urmă, dar nu atât de departe așa cum ar vrea ea să creadă. Doar dacă s-ar lăsa dusă afară în lumina soarelui, să se lase pradă în bătaia razelor lui, iar el blând să-și facă treaba încălzindu-i sufletul și punându-l în loc. Dar ea îl caută noaptea pe cer, nu îl găsește, nu îl vede și nu se mulțumește nici cu luna, nici cu stelele, nici cu ziua, cu nimic din jurul ei.

Că tot vorbim despre Conny, după un oftat adânc fata adaugă:

— Când este plin de speranță, sufletul, vezi frânturi din ceea ce poate semăna cu...

Conny nu avea parte de fericire, dar o credință bine înrădăcinată, o sămânță veche, una cât prima-i suflare se zbătea să încolțească ca o dorință, una arzătoare, care ajungea până la stele și se făcea una cu acestea, neștiind cine e una și cine e cealaltă.

— Hmm...un războinic intergalactic!

Îl stârnește din nou entuziasmul pe Nigel și îi țipă fetei în ureche, dar nu în așa fel încât să o și deranjeze de data aceasta.

Conny avea mare noroc cu fratele ei, care era mereu acolo cu remarci prostești, ce din când în când o mai făceau să zâmbească. Ați fi surprinși să aflați câtă putere putem da noi oamenii, unei dorințe spuse într-un chip senin, iar cei doi frați, ca mulți alții, neștiind asta, dar fiți atenți acum, căci Conny zâmbește cald și spune:

— Ce nătăfleț ești! Ce tare mi-aș dori...

Și atunci, într-o clipă care durează cam cât o zvâcnire de gene, un gând deja trăit a fost trimis în stele, vibrând cu o viteză greu de imaginat chiar și pentru Galaxie. Într-un moment care părea că îi aparține în totalitate, Conny prinde o sclipire magică în ochi, rostind niște cuvinte abia șoptite:

— Eu am făcut asta?! Am aprins cerul!

— Wow!! a exclamat Nigel.

— Ai văzut, Nigel? Ai văzut? Ai văzut și tu asta? I-a întrebat fata foarte entuziasmată.

Nigel nu mai zice nimic, stă cu gura căscată, uluit de-a dreptul, inima bătându-i cu intensitate. Căci, de la fereastra camerei lor, cei doi frați se pare că sunt martorii unui eveniment stelar cum rar îți este dat să îl privești cu

ochiul liber. Acum stau muți de uimire și se gândesc la faptul că în urmă cu câteva secunde, pentru o clipă, au văzut cum cerul s-a unit unul cu pământul, într-un spectacol de culori nemaivăzut, imaginat poate doar printr-o poveste pe care mama obișnuia să le-o spună, iar ei cumiși ascultau absorbind fiecare cuvânt rostit.

În urmă cu doi ani Aprilie, anul 1981

În calendar venise primăvara, dar vremea de afară se tot încăpățâna să arate cu totul altceva.

Tic-tac. Tic-tac. Tic... se auzea timid ceasul ce era fixat pe peretele care dădea spre fereastră, încercând să le spună celor doi bărbați cum timpul tot vine și pleacă, povestindu-le că ar mai rămâne pe la ei, dar se grăbește teribil fiindcă este așteptat neîncetat prin multe alte părți.

Cei doi purtau costume elegante, închise la culoare și aveau ceasuri scumpe la mână, pe care numai cei din înalta societate și le permiteau. Lewis se tot chinuie să spună ceva, nu prea avea idei multe, era extrem de nepriceput la vorbit în astfel de situații, însă brusc întrebă:

— Și? Ce vei face, Alastair?

Fumul gros de trabuc umplea încăperea, impunând-se fără discuție în fața celor două suflete ce se aflau în ea. Un miros groaznic se prelinge prin aer. Într-o liniște surdă, ce părea că țipă din ambii plămâni, se auzea numai zgomotul paharelor de whisky ce dispărea rapid din ele.

Un peisaj negru, umbrît pe la toate colțurile. Birou înalt, mobilier închis la culoare și multe cărți aranjate după nuanță: verde închis, vișiniu și unele negre, pe rafturile ce umpleau pereții.

Într-o parte, afundați într-un fotoliu moale, la o distanță mică de Alastair doi ochi îl fixează cu o privire încărcată de regrete. Pleoapele îi atârnă greu. Sufletul îi este la pământ.

— Te mai servesc cu unul?

Lewis îl măsoară cu privirea din creștetul capului până în josul picioarelor. Trage cu sete din trabucul pe care îl ținea între dinți, făcând vârful să ardă cu putere și fumul să se îndepărteze brusc până în înaltul tavanului, după care îi întinde paharul și spune:

— N-aș putea să te refuz!

— Nu arăți prea bine, a spus celălalt bărbat în timp ce îi toarnă licoarea în pahar.

— Să fie dublu!

— Da. Da. În regulă.

Nu durează mult și Alastair se întoarce către Lewis, face câțiva pași și se oprește în fața lui, oferindu-i băutura mult așteptată.

Acesta agită un pic paharul, după care îl dă peste cap, fără a schița vreun semn de deranj și îi răspunde:

— Și mă simt la fel precum arăt. Ca naiba mai exact!

Un zâmbet se oprește pe chipul lui Lewis, ca un musafir nepoftit, dar simțindu-se bine oricum.

Prietenul lui de o viață îi răspunde cu un alt zâmbet timid, în timp ce se îndepărtează. Face câțiva pași prin încăpere, își ține umerii drepți și fruntea sus, totuși simte cum picioarele îi sunt ca niște bolovani.

— Îmi pare rău să aud asta! i-a răspuns acesta pe un ton jos, într-un final.

Lewis, un bărbat masiv, neîngrijit, cam pe la cincizeci și cinci de ani este atât de bolnav și șchiop de un picior, de parcă cu unul ajunsese deja în lumea de dincolo și cu celălalt se ținea agățat în viața de aici. Ca să nu mai spunem că, la cum tușea, părea că sufletul său se grăbea urgent să îi iasă în afară.

Acesta a fost mereu ca un frate mai mare pentru Alastair, de când l-a cunoscut la un loc de joacă unde își petreceau timpul, copiii fiind pe atunci.

— O să ne mutăm la casa de la țară, nu foarte departe de aici, a continuat Alastair să spună. Știi despre ce vorbesc!

— Sigur, știi. Dar copiii ce zic?

Timp în care o forfotă se aude pe lângă ușa biroului unde se aflau și îi face atenți pe cei doi. Potențiali cumpărători vizionează casa. O impresionantă casă construită într-o arhitectură modernă, dar cu un bun gust înghețat într-un clasic al anilor ce a fost cândva în vogă. Urcată pe un deal, unde nu sunt ochi curioși să te poată urmări, poate păsările cerului să o facă, asta dacă le-ar interesa câtuși de puțin.

Afară cerul stă să bubuie sub presiunea cenușie a norilor, fiind neobișnuit de întunecat. Prezența clienților în casă este singurul lucru care le poate aminti celor doi bărbați că nu este noapte, și asta nu pentru că în alte momente din trecut nu și-au pierdut multe împreună, nopți ce s-au transformat în dimineți, aruncate la gunoi, unele uitate, înecate în aburii alcoolului.

— Cred că o să le placă! Deja ne petrecem aproape fiecare sfârșit de săptămână acolo.

— Dar te-ai consultat cu ei în privința asta?

Alastair se oprește în dreptul geamului. Când te uiți la el, îți este greu să-ți dai seama în ce fel îi arde trupul în interior, pentru că nu lasă pe nimeni să vadă cum se prăbușește și acest lucru îi agită sângele-n vene într-un mod distrugător. Privește spre orașul care i-a oferit atâtea, dar i-a luat și mai mult, aruncându-l în cea mai cruntă realitate posibilă. Nu îl mai vrea să îi pună stăpânire pe viață, pe copiii lui, căci pe suflet deja a făcut-o.

— O să le placă!

— Ok. Bine. Bine. Mă bucur pentru voi!

— Știi? Ar trebui să ne vizitezi când se va mai dezmoți un pic frigul ăsta primăvărat, a spus bărbatul în timp ce își întorcea privirea către Lewis, urmat de un gest ce părea că închină un pahar în cinstea lui, schițând chiar un fel de zâmbet, însă unul destul de timid.

— O să fiu acolo! i-a răspuns entuziasmat și celălalt bărbat, în timp ce îi imită gestul.

Ce frumoase sunt minciunile ce nu mint pe nimeni. Zilele trec, viitorul înghițind prezentul și transformându-l în trecut. Adevărata primăvară și-a cerut dreptul în lume și a venit într-un final, dar nu și pentru Lewis. El a rămas acolo, în orașul poluat până la refuz, care l-a vrut atât pe el, cât și pe Mary, soția lui Alastair, să fie unul și același, undeva într-un cimitir aflat la marginea lui, diagnosticul fiind unul crunt, cancer pulmonar.

Unul putem spune că și-a făcut-o cu mâna lui, otrăvindu-se cu bună știință cu tot ce îi pica prin mâini de mai bine de patru decenii, cu un stil de viață extrem de haotic, de nesănătos. Însă, inocenta Mary, o femeie firavă la trup, ce nu a putut să lupte îndeajuns, căci dacă sufletul îi era pus la bătaie, cu siguranță ar fi învins totul. Dar din păcate nu așa stau

lucrurile, pentru că în lumea înconjurătoare aceasta este o victimă a celorlalți, ce iau Planeta Pământ în batjocură, astfel încât se face mult prea târziu, dar nu și pentru ea. Niciodată pentru ea. Pentru noi oamenii, pare că nu mai e timp, căci, planeta sigur își va reveni, mai puternică și mai frumoasă decât acum... Pentru că... ce timp este mai potrivit pentru a începe, decât cel de acum!

În prezent Mai, anul 1983

— Fugi, Nigel, fugi! Hai, aleargă mai repede!

Zveltă și rapidă, fata zburdă în pași lungi, grăbiți, lăsându-l în spate pe fratele ei mai mic.

— Nu mă lăsa în urmă, Conny, te rog! a urlat el disperat în direcția acesteia. Striga și făcea pauze dese, ocupate de un găfâit alert.

Spre ghinionul băiețelului, nici pașii lui mici nu îi sunt de prea mare folos în acest moment. Deși în alte situații îl ajută să se pitească de sora lui în cele mai strâmte locuri posibile, chiar și în dulapul acela teribil de mic de pe holul de sus al casei lor.

— Pe aici trebuie să fie. În direcția asta a căzut!

Îi strigă fata din față, fiind încă destul de aproape încât să fie auzită de Nigel.

— Ce direcție? Nu mai am nicio direcție, simt că mă lasă picioarele, capul și tot corpul. Amețesc, nu mai văd la o privire în depărtare.

— Important e să-ți vezi următorul pas, ca să nu...

Conny nici nu apucă să termine ce are de zis, că...

Buff!

Un zgomot scurt se propagă în aer, semn că băiatul a căzut la pământ și s-a proptit în ceva, neluând-o la vale. Norocul lui, dacă am putea să spunem și așa...

— Auu! Auch! A durut! a ripostat Nigel extrem de necăjit.

Fata se oprește și se întoarce pentru a-l ajuta să se ridice, grăbind mult pasul.

— Hai, sus! Dă-mi mâna. Hai aici!

— Cred că eu o să rămân puțin, da, clar, e mult mai bine aici întins, fac orice numai ca să nu mai alerg ca un bezmetic prin pădure și în plină noapte.

O refuză politicos băiatul pe sora lui de data aceasta.

Conny nu îi răspunde, dar rămâne și ea pe loc pentru o clipă uitându-se la el, aproape că îi era milă de acesta, după care se îndreaptă de spate și face un pas înainte, mutându-și privirea către pădurea nesfârșită care îi înconjură pe cei doi copii. În timpul acesta profită să-și tragă un pic sufletul, nerecunoscând, desigur, că are și ea nevoie de o mică pauză, cei doi lăsându-și casa în spate deja de minute bune, nu multe, însă suficiente cât să obosească. Poate peste câțiva ani totul o să li se pară mult mai aproape, însă nu acum, nu cât timp sunt încă niște copii. La care se adaugă și faptul că ea, ca și soră mai mare era conștientă că orice ar fi, era obligată să rămână lângă Nigel, pentru că deși nu o spunea mai deloc, adevărul era că fata se simțea responsabilă pentru fratele ei mai mic și acum mai mult ca niciodată.

În plus, nici nu ar avea cum să nu fie așa. Nigel, așa cum bine ați putut observa, este un băiat destul de firav, nu prea înalt pentru vârsta lui. Dar, în pofida atâtor defecte ce le are acum, trăsăturile moștenite spun că asta se va regla în câțiva ani.

Soarele s-a oprit în părul blond al băiatului, iar ochii calzi ai mamei i-au revenit lui, și îi sunt identici ca formă și culoare, de un albastru cum marea îl are în primele ore ale unei dimineți senine de vară, cumva răcoroasă, lăsată așa de o ploaie scurtă în seara ce tocmai a trecut. De la tatăl lui a luat numai două picioare stângi, care nu îl ascultă mai niciodată, făcându-l bun prieten cu pământul.

Spre norocul fetei, deși natura a vrut altfel, ea s-a încapățânat de mică să nu îi semene tatălui și încă mai lucrează la acest lucru, acum mai mult decât oricând.

— Eu cred ca a căzut în lac, a spus dintr-odată băiatul. Știi tu, lumina de pe cer!

— Știu, Nigel. Și eu cred la fel.

— Atunci nu mai are sens să mergem. Așa-i?

În continuare fata nu spune nimic. Un fior rece îi trece pe șira spinării ce o face să tresară, unul ciudat, venit ca de nicăieri urcându-i rapid pe gât. Privește suspicioasă în toate părțile, când brusc devine tensionată. Se simte înghițită de noaptea adâncă a pădurii, ce acum îi pare inexplicabil de tăcută. În aer dă târcoale o liniște stranie, sunetul respirațiilor lor galopante fiind singurele perturbări ale naturii. Nici măcar vântul primăvăratice nu este punctual în această seară, căci serile sunt plăcute acum, însă unele dintre ele mai vin însoțite cu apriga răcoare ce coboară din munți.

Ce se întâmplă oare? se întreabă aceasta în gând, în timp ce strânge din ochi și din buze.

Își ridică brusc privirea și observă cum frunzele copacilor zăbovesc liniștite, nemișcate, într-o tăcere surdă, ca și când s-ar uita nedumerite una la alta, întrebându-se pe unde suflă vântul, prin alte părți cu siguranță, căci la ele